

HỒI THỨ MỘT TRĂM TÁM MƯƠI TÁM

TRÊN ĐỜI ĐƯỢC MẤY ANH HÙNG CHẶT TAY?

Vi Tiểu Bảo đổ Mê xuân tửu vào miệng A Kha, thấy cô hồ đồ nuốt xuống hết, gã lẩm bẩm :

- Lão gia đã cùng cô làm lễ bái thiên địa lại không chịu động phòng hoa chúc, mà lần đến làm gái điếm ở Lệ Xuân Viện để lão gia làm làng chơi chim chuột nhau. Thật là hèn hạ.

A Kha vốn là người rất xin đẹp. Bây giờ cô say rượu, vẻ kiêu diễm càng lộ lộ dưới ánh đèn.

Vi Tiểu Bảo rạo rực trong lòng, chẳng còn đầu óc nào nghĩ tới chuyện hạ sát Trịnh Khắc Đẳng. Gã ôm ngang lưng A Kha chạy vào trong gian phòng lớn bên cạnh Cam lộ sảnh.

Căn phòng này dùng để tiếp khách ngủ đêm ở Lệ Xuân Viện. Trong phòng có kê một cái giường lớn rộng đến sáu thước. Trên giường đầy đủ chăn thuê đệm gấm cực kỳ hoa lệ.

Vi Tiểu Bảo khẽ đặt A Kha xuống giường. Gã trở ra nhà khách sảnh lấy cây đèn nến vào đặt xuống bàn cạnh đầu giường.

Gã thấy A Kha sắc mặt hồng hào, bất giác trái tim đập loạn lên. Gã cúi xuống cởi trường bào cô cho lộ tấm áo lót mình màu biếc lợt.

Vi Tiểu Bảo thò tay toan cởi khuya áo lót mình thì đột nhiên nghe phía sau có tiếng bước chân vang lên. Một người hùng hục xông vào.

Vi Tiểu Bảo toan quay đầu nhìn lại thì thấy bím tóc bị riết chặt. Trái tai cũng đau nhói lên. Gã lại bị Vi Xuân Phương túm được rồi.

Vi Tiểu Bảo khẽ nói:

- Má má ! Buông hài nhi ra, lẹ lên!

Vi Xuân Phương thoá mạ:

- Thằng nhãi con khốn kiếp! Chúng ta tuy nghèo nàn, nhưng không được phá hoại lề luật trong viện. Cả chín kỹ viện lớn trong thành Dương Châu, chẳng có viện nào có người ăn cắp tiền của du khách. Người muốn tốt thì ra ngay!

Vi Tiểu Bảo vội đáp:

- Hài nhi không ăn cắp tiền của người ta!

Vi Xuân Phương kéo mạnh bím tóc và cố sức lôi gã về phòng. Miệng bà tiếp tục mắng chửi:

- Người không lấy cắp tiền bạc khách thì cỏi y phục của người ta làm chi? Mấy chục lạng bạc này nhất định là tiền người ăn cắp. Ta chịu cực làm ăn lấy tiền nuôi người khôn lớn. Không ngờ người lại trở nên một tên trộm cắp.

Bà vừa đau xót vừa hổ thẹn trong lòng, không ngăn được giọt ngọc xụi xụi nhỏ ra. Bà lại cầm hai đỉnh bạc quăng xuống đất ra chiều tức giận vô cùng.

Vi Tiểu Bảo khôn bề giải thích. Nếu gã nói du khách này là gái giả trai và thực tình là vợ của mình thì là một câu chuyện rất dài, hai là gã nói thế nào cũng chẳng thể làm cho bà tin được. Gã liền hỏi lại:

- Tại sao hài nhi lấy cắp tiền của người ta? Má má hãy coi đây, bên mình hài nhi có biết bao nhiêu là bạc.

Gã rút ra một tập ngân phiếu dày cộm, nói tiếp:

- Má má! Hài nhi đưa cho má cả số tiền này sợ má chết khiếp nên hài nhi định đưa dần dần cho má từng ít một.

Vi Xuân Phương thấy tập ngân phiếu đến mấy chục tờ mà tấm nào cũng hàng trăm lạng trở lên. Bà sợ quá dương cặp mắt thao láo ra ngó Vi Tiểu Bảo nói:

- Thằng... thằng giặc con này!...Mi... mi không lấy của hai vị tướng công đó...thì tiền đâu mà nhiều thế? Mi có đi đầu thai hàng chục kiếp làm quân khốn nạn cũng chẳng bao giờ được tới số bạc này. Mi có đi trả người ta lẹ lên không ?

Bà ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Chúng ta làm ăn ở trong viện mà có tài thì muốn lừa gạt người ta lấy hàng chục vạn cũng được , nhưng phải do chính người ta cam tâm tình nguyện dâng cho mình mới nhận. Còn đi ăn cắp của người ta thì dù là chỉ một lạng bạc, Nhị Lang

Thần cũng quyết chẳng dung tha, kiếp sau làm người tất bị đẩy vào kiếp phong trần như hiện nay. Tiểu Bảo con ơi! Má má nói thế là vì sự lợi ích cho người.

Mấy câu sau bà nói bằng giọng ôn nhu.

Rồi bà hỏi:

- Đáng mai người ta thức dậy thấy mất số tiền lớn này khi nào chịu bỏ qua mà không làm âm lên? Các công sai ở nha môn mở cuộc điều tra sẽ bắt người đi đánh đập cho đến nát thịt rửa da, liệu người có chịu nổi chăng? Tiểu Bảo ngoan ngoan của ta ơi! Chúng ta không thể lấy của người ta nhiều tiền như vậy.

Vì Tiểu Bảo nghĩ bụng:

- Má má yên trí là ta ăn cắp thì ta có nói gì đi nữa trong lúc nhất thời người cũng không hiểu được, không khéo còn làm âm ỹ đến tai mục chủ và bọn rùa đen. Mọi người rối loạn cả lên thì vụ này thật nát bét!

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, tìm ra chủ ý, gã liền đáp:

- Được rồi! Được rồi! Hài nhi làm theo lời má má.

Gã dắt tay mẫu thân ra Cam lộ sảnh, nhét tập ngân phiếu vào trong bọc Trịnh Khắc Đẳng.

Đoạn gã kéo túi áo mình ra vừa vỗ vừa nói:

- Bây giờ hài nhi không còn một lạng bạc nào nữa. Má má yên tâm chưa?

Vì Xuân Phương thở phào một cái đáp:

- Hay lắm! Hay lắm! Phải làm như vậy mới được

Vì Tiểu Bảo khép cửa sảnh đường lại quay về phòng mình.

Bây giờ gã mới nhìn thấy mẫu thân mặc cái quần cũ thì không nhìn được, bật lên tiếng cười hích hích.

Vì Xuân Phương co ngón tay lại cốc vào trán Vì Tiểu Bảo một cái rồi mắng gã:

- Ta trở dậy không thấy quần đâu liền biết là mi bỏ đi làm chuyện xấu xa rồi.

Bà nói tới đây cũng không nhịn được phải bật cười.

Vì Tiểu Bảo đột nhiên la lên:

- Trời ơi! Đau bụng quá! Sắp đi tiêu ra quần rồi.

Gã ôm bụng chạy đi.

Vì Xuân Phương lại sợ gã lại ra Cam lộ sảnh, nhưng thấy gã chạy về phía mấy gian nhà gianh ở sau viện, bà mới yên lòng lắm bầm :

- Người có muốn ra nhà hoa sảnh cùng không qua được mắt lão nương.

Vì Tiểu Bảo chuồn ra cửa ngách chạy về hành viện. Tên thân binh gác cổng lại quát hỏi:

- Người xông vào đây làm chi?

Vì Tiểu Bảo nói ngay:

- Ta là Khâm sai đại nhân, người không nhận ra ư ?

Tên thân binh kinh hãi nhìn kỹ lại đúng là Khâm sai đại nhân, vội nói:

- Dạ dạ ! Đại nhân...

Vì Tiểu Bảo không chờ gã nói hết lời, rảo về phòng gọi rồi rút:

- Hảo Song Nhi! Mau mau giúp ta biến thành Khâm sai đại nhân.

Gã vừa nói vừa cởi áo ngoài.

Song Nhi châu chực gã rửa mặt, thay áo rồi cười hỏi:

- Khâm sai đại nhân trá hình phỏng đã thám ra được chân tướng chưa ?

Vì Tiểu Bảo nói:

- Dò được rồi. Bây giờ chúng ta đi bắt người. Cô mặc áo thân binh vào và kêu thêm mười tên thân binh nữa theo ta.

Song Nhi hỏi:

- Có đi kêu bọn Từ lão gia không ?

Vì Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Trịnh Khắc Sảng và A Kha đã mê man bất tỉnh nằm ra đất rồi, mình chỉ việc đến bắt lấy, không phí một chút hơi sức. Hà tất phải đem theo nhiều người. Vả lại bọn Từ Thiên Xuyên lại ngăn không cho hạ sát thẳng lối con thối tha họ Trịnh càng làm bận cho mình, chỉ kêu mấy tên thân binh đi theo là đủ oai phong hăm dọa má má cùng mụ chủ rùa đen rồi.

Gã tính vậy liền đáp:

- Bắt tất phải kêu các vị đó.

Song Nhi mặc xong áo thân binh lại hỏi:

- Chúng ta kêu Tăng cô nương đi có tiện không ?

Trong đội thân binh chỉ có thị và Tăng Nhu là gái giả trai. Hai thiếu nữ này ở với nhau ít ngày đã thành đôi bạn rất thân mật.

Vì Tiểu Bảo tính thầm:

- Muốn ôm A Kha về đây e rằng một mình Song Nhi không làm nổi. Để hai cô đi khiêng là phải. Khâm sai đại nhân dĩ nhiên không thể ra tay, còn bọn thân binh đều là đàn ông thối tha thì để chúng đụng vào cô vợ thơm tho của ta thế nào được ?

Gã liền đáp:

- Được lắm! Cô kêu y cùng đi cho vui, nhưng đừng gọi bọn người phái Vương ốc.

Tăng Nhu vẫn mặc y phục thân binh. Chỉ trong giây lát cô đã ứng hậu.

Vì Tiểu Bảo hướng dẫn hai thiếu nữ và mười tên thân binh trở lại Lệ Xuân Viện. Hai tên thân binh vừa gõ cửa vừa quát tháo:

- Tham tướng đại nhân đã giá lâm, các người mau mở cửa ra nghênh tiếp.

Bọn thân binh đã được Vì Tiểu Bảo căn dặn chỉ được nói là tham tướng đến, vì gã cho rằng một tên tham tướng cũng thừa oai phúc để hăm dọa mụ chủ đến bọn gia nhân trong kỹ viện.

Đập cửa hồi lâu, cánh cửa kẹt mở. Một tên gia nô chạy ra hô:

- Có khách đến.

Vi Tiểu Bảo sợ hấn nhận ra mình, không dám nhìn mặt đối phương.

Một tên thân binh quát lớn:

- Tham tướng lão gia đã giá lâm. Sao không kêu mụ chủ ra nghênh tiếp?

Vi Tiểu Bảo vào tới sảnh đường, mụ chủ ra chào, nhưng không nhìn Vi Tiểu Bảo. Mụ nói:

- Mời lão gia vào hoa sảnh dùng trà.

Vi Tiểu Bảo lại nghĩ thầm:

- Mụ không ngó mặt ta càng hay. Có thể mới khỏi nhận ra ta là ai. Ta cùng không cần gặp má má. Ta chỉ truyền lệnh cho bọn thân binh khiêng A Kha cùng Trịnh Khắc Đẳng đi là xong.

Nhưng mụ chủ nổi tiếng là người tiếp khách khéo léo. Đối với quan nha mụ càng cung kính lịch sự. Bữa nay mụ tỏ ra lãnh đạm, nói năng có điều khác lạ, nên gã hơi kinh ngạc.

Vi Tiểu Bảo tiến vào Cam lộ sảnh thấy tiệc rượu hãy còn bừa bãi chưa thu dọn. Trịnh Khắc Đẳng vẫn nằm ngửa trên ghế. Gã toan hạ lệnh động thủ thì thấy một người mặc quần áo sang trọng tiến lại nói:

- Vi đại nhân ! Ngài vẫn mạnh khỏe ư?

Vi Tiểu Bảo kinh hãi tự hỏi:

- Sao người này nhận ra được ta?

Gã nhìn vào mặt đối phương bất giác giật mình kinh hãi, cúi xuống định rút dao trủy thủ ở ống giày, bỗng cảm thấy cánh tay bị siết chặt.

- Biết điều thì ngồi yên đây đừng có động võ.

Tay trái hấn túm cổ áo Vi Tiểu Bảo xách bổng gã lên rồi liệng xuống ghế.

Vi Tiểu Bảo ngấm ngấm kêu khổ.

Bỗng nghe Song Nhi quát lên một tiếng. Thị xông vào cùng người này động thủ.

Tăng Nhu định sẵn vào giáp công thì chàng công tử mặc áo gấm đứng bên liên phóng chuồng đánh tới. Gã khai diễn cuộc chiến với Tăng Nhu.

Vì Tiểu Bảo chú ý nhìn lại thì gã công tử đó là gái giả trai, cô tên gọi A Kỳ m sư tử của A Kha. Người chiến đấu với Song Nhi, thân thể vừa cao vừa gầy, tên gọi Tang Kết, một vị Lạt Ma ở Tây Tạng. Lúc này Tang Kết mặc thường phục, đầu đội mũ, đeo búi tóc giả.

Người mặc quần áo sang trọng là Vương tử Cát Nhĩ Đan ở xứ Mông Cổ.

Vì Tiểu Bảo tự trách mình:

- Ta thật hồ đồ! Hiển nhiên Trịnh Khắc Sảng đã nói ra miệng có ước hẹn với bọn Cát Nhĩ Đan đến đây tụ hội mà sao ta lại không đề phòng? Ta thấy mặt A Kha rồi điên đảo thần hồn, quên cả mình ở họ nào, mẹ kiếp! Đến lão gia họ gì cũng không thì còn trách ai được nữa?

Vì Tiểu Bảo liếc mắt nhìn thấy Song Nhi không địch nổi Tang Kết, toan đứng dậy viện trợ thì người đứng ở phía sau đưa hai tay ấn đầu vai gã bắt gã phải ngồi yên trên ghế.

Tiếp theo Song Nhi la lên một tiếng:

- úi chao!

Tang Kết đã điểm trúng huyết đạo ở sau lưng thì, khiến cho thị té nhào.

Lúc này Tăng Nhu đang chiến đấu ác liệt với A Kỳ.

A Kỳ phóng ra những chiêu thức tinh thâm, nhưng thị nội lực không đủ mãnh liệt, thành ra mấy lần đánh trúng Tăng Nhu mà không đủ thương cô được.

Tang Kết lại gần, chỉ hai chiêu, hấn đã điểm té Tăng Nhu.

Ngoài ra, mười tên thân binh cũng bị Tang Kết thu thập, hoặc bị giết, hoặc bị bắt, nằm lăn lóc trong viện ngoài sảnh đường.

Tang Kết cười khặc khặc, ngồi xuống ghế hỏi:

- Vì đại nhân! Lệnh sư đâu rồi?

Hắn vừa hỏi vừa giơ bàn tay ta trước mặt Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo thấy mười đầu ngón tay hắn đều cụt mất một đoạn. Mỗi ngón tay có ba đốt, bây giờ chỉ còn lại một đốt dưới cùng. Ngón tay nào cũng ngắn ngủn trông mà phát khiếp.

Vi Tiểu Bảo la thảm:

- Ngày trước hắn lật kinh sách ra coi, ngón tay dính phải chất độc của ta gây ra. Bây giờ ta lột vào tay hắn. Nếu hắn trả thù thì chặt mười ngón tay là tử tế lắm rồi, ta e rằng hắn còn chặt cả cái đầu này thì thật là hồng bét.

Tang Kết thấy gã sợ hãi đến ngây người ra, trong lòng rất lấy làm đắc ý, lại nói tiếp:

- Vi đại nhân! Ngày trước ta thấy đại nhân chỉ là thằng trẻ nít, không ngờ đại nhân lại là quan lớn trong triều, nên có điều đắc tội

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tại hạ không dám. Ngày trước tại hạ cũng tưởng các hạ bất quá là một vị Lạt ma tầm thường, ngờ đâu các hạ lại là một đấng anh hùng. Tại hạ rất lấy làm hối hận đã có điều mạo phạm.

Tang Kết hăng đặng một tiếng hỏi:

- Sao đại nhân lại biết ta là đấng anh hùng?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Cát Nhĩ Đan điện hạ đây tẩm chất kịch độc vào kinh sách, định ám hại gia sư. Nhưng gia sư đã khám phá ra âm mưu của y, không dám đụng tay vào. Các hạ nhất định đòi coi bộ kinh sách đó. Gia sư không sao được phải đưa ra. Đại Lạt Ma ơi! Sau khi ngón tay của ngài trúng độc, ngài là một đấng anh hùng quyết đoán ngay được, lập tức chặt đứt mười ngón tay ngộ độc. Thật là ghê quá! Khiếp quá!

Gã dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Tại hạ nghĩ rằng: đâm cổ tự tử còn là việc dễ nhưng tự chặt đứt mười đầu ngón tay thì từ xưa đến nay chưa có vị đại anh hùng nào dám làm

Vi Tiểu Bảo đặng hăng nói tiếp:

- Ngày trước Quan Vân Trường nổi tiếng là tay dũng cảm, cạo xương trị độc mà không nhăn mặt chau mày. Nhưng lão nhân gia phải để người ngoài cạo xương. Giả tử lão nhân gia tự chặt ngón tay mình thì quyết không dám. Như vậy đại Lạt Ma so với Quan Vân Trường khi xưa còn ghê gớm hơn nhiều. Khắp trong thiên hạ từ xưa đến nay chưa thấy có nhân vật nào như vậy, há chẳng là một vị đại anh hùng cổ kim hiếm có ư ?

Tang Kết cũng biết gã nình hót để lão hạ thủ có nhẹ đòn cho phần nào chẳng? Lối tâm bocc này chẳng khác gì năn nỉ xin tha. Có điều gã nói như vậy lọt vào tai Tang Kết , khiến cho hấn cũng khoan khoái trong lòng.

Ngày trước Tang Kết hung hăng chặt mười đầu ngón tay mới bảo toàn được tính mạng. Tuy hai tay thành tàn tật và làm cho võ công giảm sút rất nhiều, nhưng hấn nghĩ ngay tới lúc nguy hiểm vạn phần, mạng sống chỉ còn treo đầu sợi tóc mà cương nghị quyết tâm chặt đứt ngón tay để khỏi thiệt mạng, hấn vẫn tự hào về vụ này.

Tang Kết hướng dẫn mười hai tên sư đệ vào Trung Nguyên để kiếp đoạt Tứ thập nhị chương kinh rồi đưa đến kết quả toàn quân tan nát. Cả mười hai tên sư đệ đều chết hết. Chính lão lại bị tàn phế hai tay. Như vậy là một thất bại cực kỳ đau đớn! Dĩ nhiên hấn không dám nhắc nhở với người ngoài mà trước nay cũng không ai dám hỏi đến vì lẽ gì hấn chặt mười đầu ngón tay. Nay hấn mới được nghe Vi Tiểu Bảo nhắc tới là lần đầu.

Vi Tiểu Bảo lại nói:

- Đại Lạt Ma tự chặt ngón tay là chuyện phi thường ! Điều đáng chú ý hơn nữa là Lạt Ma cùng vị Vương tử Mông Cổ đổi thù ra bạn, không nhớ tới mối hận hạ độc mình, càng tỏ ra một nhân vật khoan dung độ lượng.

Cát Nhĩ Đan trước nghe Vi Tiểu Bảo nhắc tới chuyện mình hạ độc vào kinh sách đã khó chịu vô cùng. Bây giờ gã cố ý khêu gợi mối căm tức cho Tang Kết, hấn không nhịn được nữa bèn nói:

- Ta hạ độc để làm hại ngón tay của Lạt Ma bao giờ? Tên tiểu quỷ kia, người toàn nói chuyện hồ đồ.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Ngày ấy điện hạ độc là định hạ sát sư phụ của tại hạ, chứ không phải có ý gia hại Lạt Ma, nhưng ma đưa lối quỷ đem đường khiến cho Lạt Ma tổn thương. Cát đó chẳng có chi là đáng kể, nhưng điện hạ đi đâu cũng tuyên bố Lạt Ma vì chuyện giới đồ mà chặt hết lần này sang lần khác mất cả mười đầu ngón tay. Như vậy chẳng hoá ra điện hạ coi Lạt Ma chỉ là cái bị thịt vô dụng ư ?

Cát Nhĩ Đan tức giận gầm lên một tiếng, vung chưởng đánh vào mặt Vi Tiểu Bảo.

Tang Kết giờ tay ra cản lại nói:

- Điện hạ không nên coi đó là chuyện thật, thằng lỏi này có ý ly gián chúng ta, để chúng ta tranh chấp nhau. Khi nào mình mắc mưu gã ?

Cát Nhĩ Đan đáp:

- Đại sư nói đúng lắm. Tên tiểu quỷ này chỉ nói láo, thật khả ố.

Bỗng nghe thanh âm một cô gái cất lên:

- Muốn cho gã hết nhắm mắt nói mò cũng không khó gì.

Vi Tiểu Bảo nhìn về phía phát ra thanh âm thì thấy cô thiếu nữ có cặp lông mày cong vút, khoé miệng như cười mà không phải cười. Thị chính là A Kỳ.

Cát Nhĩ Đan hỏi:

- Kỳ muội có biện pháp gì ?

A Kỳ toan đáp thì Vi Tiểu Bảo cướp lời:

- Biện pháp của cô rất vụng về, chẳng có chi đáng kể. Bất quá cô muốn nói đem cắt lưỡi tại hạ đi là cùng.

A Kỳ toan nói thế thật, không ngờ Vi Tiểu Bảo đã nói ra rồi và gã còn cho đó là biện pháp vụng về, khiến cô chưng hửng, không lặp lại được nữa.

Cát Nhĩ Đan nói:

- Ta nhận thấy biện pháp đó rất hay. Hay cắt lưỡi người đi rồi sẽ tính.

Dứt lời hần rút thanh trường đao đánh soạt một tiếng. Thanh đao này hình cánh cung, lấp lánh ánh hào quang. Cát Nhĩ Đan rút đao ra để trên bàn.

Tang Kết cười hỏi:

- Vì đại nhân! Bọn ta biết xa giá đại nhân đến thành Dương Châu nên ước hẹn mấy anh em đến đây tương hội. Đại nhân chuyên tâm làm khó dễ Bình Tây Vương, khiến đại sự của lão nhân gia đều bị hư hết. Phò mã muốn trở về Vân Nam thăm nhà, cũng bị đại nhân cản trở đúng không ?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Nguồn tin của các vị quả nhiên rất linh thông. Nhưng chuyến này tại hạ dời kinh, Hoàng thượng đã dặn tại hạ những điều gì, các vị có biết không ?

Tang Kết nói:

- Về điểm này bọn ta cần thỉnh giáo đại nhân.

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Đại Lạt Ma dạy quá lời. Tại hạ không dám lãnh thụ hai chữ thỉnh giáo . Có điều Hoàng thượng đã nói những gì, tại hạ xin thuật lại:

Nhà Vua nói:

- Vì Tiểu Bảo ! Chuyến này người đi công cán Dương Châu trầm e Ngô Tam Quế đón đường hành thích. May ở chỗ con trai hần hiện trong tay trầm cũng yên tâm được một phần. Nếu người gặp bất trắc trong trường hợp nào trầm cũng xử tử Ngô úng Hùng đúng theo trường hợp ấy. Tỷ như Ngô Tam Quế phái người chặt đi của người một ngón tay thì gã tiểu tử Ngô úng Hùng cũng không khỏi cụt một ngón tay. Bằng Ngô Tam Quế phái thủ hạ đến giết người thì tức là giết con mình.

Tại hạ liền tâu:

- Tâu Hoàng thượng ! Con người khác thì nô tài làm được , nhưng làm con Ngô Tam Quế thì nô tài nhất quyết không chịu.

Rồi gã nói tiếp:

- Hoàng thượng nghe tại hạ nói vậy liền nổi lên tròng cười khanh khách. Đoạn tại hạ lên đường đi Dương Châu.

Tang Kết và Cát Nhĩ Đan đưa mắt nhìn nhau nghĩ thầm:

- Chuyến này Ngô ứng Hùng đi không thoát, dĩ nhiên Ngô Tam Quế trong lòng rất úy kỵ.

Tang Kết hỏi:

- Chuyến này ta cùng Vương tử điện hạ đến Dương Châu để kiếm đại nhân. Ban đầu ta tưởng Hoàng đế phái đến đây một vị Khâm sai, tất nhiên là một nhân vật đảo đẽ. Ngờ đâu hai ta ở đằng xa ngó thấy thì hoá ra người quen cũ. Cả A Kỳ cô nương đây cũng nhận biết đại nhân.

Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Bọn tại hạ đã giao hảo với nhau lâu lắm rồi.

A Kỳ cầm chiếc đũa trên bàn đâm vào trán hấn hỏi:

- Ai thêm giao hảo với người ?

Tang Kết lại cười nói:

- Chúng ta còn ước hẹn với Trịnh công tử ở Đài Loan đến đây tương hội để bàn cách đối phó với đại nhân. Không ngờ đại nhân lại tự dẫn thân đến. Thế là Cát Nhĩ Đan vương tử Mông Cổ, Bình Tây Vương ở Vân Nam, Diên Bình Vương ở Đài Loan và Đạt Lai Hoạt Phật bên Tây Tạng hồng phúc tày trời.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Dạ dạ ! Hoàng thượng đã chất vấn thủ hạ của Vương tử là Hãn Thiếp Ma trong ba ngày, nên ngài đã biết rồi.

Tang Kết và Cát Nhĩ Đan nghe đến tên Hãn Thiếp Ma đều giật mình đứng dậy hỏi:

- Đại nhân bảo sao ?

Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Không có chi cả, Hoàng thượng cùng y nói tiếng Mông Cổ ô lý ô lô. Tại hạ chẳng hiểu câu nào. Sau Hoàng thượng thưởng cho y rất nhiều tiền bạc và phái y xuống làm việc dưới trướng quan Binh Bộ thượng thư là Minh Chân đại nhân

Tang Kết và Cát Nhĩ Đan đồng thanh giục :

- Rồi sau sao nữa ?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Ba ngày sau Hoàng thượng lại phái tại hạ thôi thúc hẳn phải vẽ địa đồ cho lệ. Đây thuộc về hành quân bày trận, tại hạ chẳng hiểu gì đâu, liền tâu: Tâu Hoàng thượng ! Mông Cổ và Tây Tạng là hai nơi khí trời rét quá. Nếu Hoàng thượng phái binh đi chinh chiến thì xin cho nô tài được nghỉ ngơi, đến Dương Châu là đất phồn hoa du ngoạn một phen

Cát Nhĩ Đan hỏi:

- Có phải đại nhân bảo Tiểu Hoàng đế muốn phái binh đi đánh Mông Cổ cùng Tây Tạng không ?

Vi Tiểu Bảo lắc đầu đáp:

- Cái đó tại hạ không hiểu rõ, mà chỉ nghe Hoàng thượng nói: "chúng ta cần đối phó với một lão già kia. Nếu Mông Cổ và Tây Tạng giúp đỡ chúng ta, thì chúng ta coi như bạn hữu, để chặt bớt tay chân của lão già đó".

Tang Kết và Cát Nhĩ Đan đưa mắt nhìn nhau. Hai người yên tâm được một chút đều ngồi xuống cả.

Cát Nhĩ Đan hỏi về tình hình Hãn Thiếp Ma thì Vi Tiểu Bảo trả lời hình mạo cùng cử chỉ không sai chút nào cả.

Cả hai người đều lo âu nghĩ thầm:

- Hãn Thiếp Ma đã đầu hàng nhà Thanh thì những âm mưu của mình không đâu được Hoàng đế. Nếu nhà Vua hạ thủ trước thì làm thế nào ?

Vi Tiểu Bảo cũng xoay chuyển trong đầu óc hỏi:

- Vụ này biết tính thế nào đây ?

*** vietkiem.com ***